

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2001/2017
15.11.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Живановић, председника већа, Споменке Зарић, Божидара Вујичића, Бранислава Босиљковића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Светозаревић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Димитрије Зарић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Пожаревцу Гж 1467/16 (2014) од 15.12.2016. године, на седници одржаној 15.11.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Пожаревцу Гж 1467/16 (2014) од 15.12.2016. године тако што се **ОДБИЈА** жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Петровцу на Млави, Судске јединице у Жагубици П 788/14 од 07.10.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Петровцу на Млави, Судска јединица у Жагубици П 788/14 од 07.10.2016. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му накнади износ од 240,00 динара на име изгубљене зараде од овчијег млека, 2.400,00 динара на име изласка ветеринара на лице места, ради прегледа овце и овна, на име потрошње горива за шест излазака на лице места где су се налазиле овце и долазак у ... по полицију, ветеринара и подношење пријаве у износу од 6.000,00 динара, све са законском затезном каматом на овај износ почев од дана прецизирања тужбе 21.09.2016. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 37.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу Гж 1467/16 (2014) од 15.12.2016. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Петровцу на Млави П 788/14 од 07.10.2016. године у ставу првом изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде изгубљене зараде од овчијег млека, изласка ветеринара на лице места ради прегледа овце и овна и потрошње горива за шест излазака на лице места где су се налазиле овце и долазак у ... по полицију, ветеринара и подношење пријаве, исплати укупан износ од 6.048,00 динара, са законском затезном каматом

почев од 21.09.2016. године до коначне исплате, док је за разлику од досуђеног износа 6.048,00 динара до траженог износа од 8.640,00 динара, тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име трошкова исплати износ од 52.300,00 динара.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, због потребе да се размотре правна питања у интересу равноправности грађана и потребе новог тумачења права. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, овца и ован, за које је у току поступка утврђено да су власништво тужиоца, прешли су дана 24.07.2014. године из стада које је у бачији, у неограђеном делу простора, чувао син тужиоца ВВ, у стадо које је у бачији у неограђеном делу чувао тужени. Тужилац је преузео овна и овцу 29.07.2014. године, на лицу места, из стада које је чувао сведок ГГ у бачији туженог и по налогу туженог, након што је ветеринар извршио идентификацију ушних ознака. Тужени је ДД-у, у чијој бачији су се налазили овца и ован пре преласка у стадо туженог, рекао да дође и да их узме, а ГГ који је чувао стадо у бачији туженог је дао налог да пронађену овцу и овна не преда власнику без његовог присуства. И тужилац и његов син су посредно преко ДД тражили предају овна и овце, нису то учинили лично, и то без пружања доказа да се ради о овци и овну тужиоца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев, закључујући да на страни туженог нема кривице што су се ован и овца тужиоца прикључили његовом стаду. Тужени до тренутка идентификације овце и овна није имао недвосмислено сазнање да припадају тужиоцу, али је савесно водио бригу о њима, тако што их је чувао, а овцу уредно музао, тако да по овцу нису настале штетне последице које су према налазу и мишљењу вештака могле наступити у случају да до муже није дошло. Позивајући се на одредбу члана 37. Закона о основама својинскоправних односа првостепени суд је нашао да на страни туженог нема кривице што није предао поменуте овце тужиоцу, до момента када је тужилац путем идентификације ушне ознаке на овцама доказао да се ради о његовој својини. С обзиром да је тужени одмах по идентификацији предао овце тужиоцу, то на страни туженог нема кривице за штету коју потражује тужени. Тужилац у току поступка није доказао да је туженом пружио било какав доказ да је власник (већ је ДД овна и овцу тражио као своје), све до момента када је власништво утврђено идентификацијом ушних ознака од стране ветеринара након чега је уследила истовремена предаја. Због тога тужбени захтев није основан.

Другостепени суд је нашао да је на утврђено чињенично стање првостепени суд погрешно применио материјално право, закључујући да у конкретном случају постоји подељена одговорност странака у смислу одредбе члана 192. ЗОО. Закључио је да у настанку штете постоји допринос на страни тужиоца 30% , који се састоји у томе што његов син и снаја нису са довољном пажњом чували стоку, док је на страни туженог допринос настанку штете 70% јер иако је, након два дана од преласка у његово стадо, имао сазнање да су залутали ован и овца власништво тужиоца, како је то изјавио ДД, инсистирао на томе да се изврши идентификација бројева од стране ветеринара и да то, као и предаја, буде у његовом присуству. Због тога је другостепени суд преиначио првостепену пресуду и тужиоцу досудио на име накнаде штете износ који му припада када се одбије проценат његовог доприноса штети.

Основано се ревизијом туженог указује да се наведени став другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 37. Закона о основама својинскоправних односа власник који тражи предају ствари дужан је да докаже да на ствари чији повраћај тражи има право својине.

По оцени Врховног касационог суда, погрешан је закључак другостепеног суда о подељеној одговорности, односно доприносу туженог насталој штети. Ово зато што је током поступка утврђено да се тужени понашао као добар домаћин, да су овце и ован непажњом сина и снаје тужиоца одлутале из њиховог стада и прешле у стадо туженог, које броји више од стотину грла, због чега је поступање туженог који је захтевао идентификацију ушних ознака тражене стоке правилно, како би се утврдило стварно власништво и потврдила тврдња тужиоца да су то његова грла, а не да их на основу прости изјаве о полагању права власништва преда тужиоцу. Тужени је све време био савестан, односно до момента када је вештачењем потврђено да је тужилац заиста власник овна и овце, у ком тренутку их је предао тужиоцу. Другостепени суд је без одржавања расправе утврдио другачије чињенично стање, односно да је тужени имао сазнање пре идентификације, јер му је ДД рекао да су грла власништво тужиоца, што није утврђено у првостепеном поступку, већ да их је ДД тражио као своја. При томе је, како то произилази из налаза и мишљења вештака, тужени поступао у свему у складу са добрим обичајима, у смислу да је овна чувао, а овцу музао, чиме је, како то налази вештак избегао штету. Из наведеног произилази да се тужени у свему понашао као добар домаћин и ниједном својом радњом није допринео настанку штете коју тужилац неосновано тужбом потражује.

Из наведених разлога, применом члана 416. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бисерка Живановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић